

Arrest

nr. 183 148 van 28 februari 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 22 november 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 oktober 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 december 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Bosnische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 30 september 1992.

Op 6 februari 2012 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in. Op 12 maart 2012 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij. Op 29 maart 2012 tekent de verzoekende partij beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 16 mei 2012 met X stelt de Raad de afstand van het geding vast.

Op 29 maart 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 26 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Op 14 juli 2012 werd de verzoekende partij gerepatriëerd.

Op 21 januari 2014 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in. Op 7 maart 2014 weigert de commissaris-generaal de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij.

Op 10 mei 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 23 november 2014 krijgt de verzoekende partij een zoon, samen met mevrouw B.V., die de Belgische nationaliteit bezit.

Op 22 april 2016 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een burger van de Unie in hoedanigheid van ascendent.

Op 20 oktober 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit zijn thans de bestreden beslissingen, gezamenlijk aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 24 oktober 2016 onder de vorm van een bijlage 20 en waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 22.04.2016 werd ingediend door:

Naam: S.(...)

Voornaam: S.(...)

Nationaliteit: Bosnië en Herzegovina

Geboortedatum: 30.09.1992

Geboorteplaats: Sarajevo

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: ‘de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.’

Uit de gegevens van het administratieve dossier blijkt dat niet voldaan is aan het gestelde in artikel 40bis, § 2, 4° van de wet van 15.12.1980.

Na de indiening van de huidige aanvraag gezinshereniging werd er voor betrokkene een voorstel tot ambtshalve schrapping (26.09.2016) opgemaakt. De referentiepersoon staat sedert 02.06.2016 op een ander adres ingeschreven, dit in tegenstelling tot betrokkene. Daar de woonplaats van betrokkene

ongekend is, kan er geen onderzoek ingesteld worden naar de affectieve en materiële band tussen betrokkene en zijn Belgisch kind.

Het komt toe aan betrokkene om zijn aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr 222.809 dd.12.03.2013).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken

Er werd bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het staat betrokkene vrij zich elders te vestigen alwaar hij legaal kan binnenkomen en verblijven of zijn gezinsleven zo in te richten dat moeder en kind in België verblijven en dat betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven en/of het belang van het kind te schenden. Van medische problemen is hier geen sprake.”

2. Over het voorwerp

2.1. Het voorwerp van het beroep moet in het inleidend verzoekschrift worden aangegeven (RvS 13 januari 2000, nr. 84.675) en kan in principe later in het geding niet meer gewijzigd worden (RvS 11 juni 2004, nr. 132.293; RvS 13 juli 2005, nr. 147.648). Een latere wijziging ervan zou strijdig zijn met de rechten van verdediging van verweerder (R. Stevens, *Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, 2. procesverloop*, in J. Dujardin, I. Opdebeek, M. Van Damme en J. Vande Lanotte (ed.), *Administratieve Rechtsbibliotheek (algemene reeks nr. 10)*, Brugge, Die Keure, 2007, 56-57).

In het verzoekschrift stelt de verzoekende partij: *“Het beroep is beperkt tot het onderdeel van de bestreden beslissing dat aan verzoeker het bevel geeft binnen de 30 dagen het land te verlaten”*. Uit de duidelijke bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat het voorwerp van het beroep beperkt is tot het bevel om het grondgebied te verlaten. In dit verband beklemtoont de Raad nog dat gelet enerzijds op het feit dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de toetsing aan verschillende wetsbepalingen en dus een afzonderlijk onderzoek en een afzonderlijke juridische grondslag vereisen, en anderzijds dat deze beslissingen onderscheiden rechtsgevolgen hebben, moet worden geconcludeerd dat het van elkaar te onderscheiden rechtshandelingen zijn, die elk op eigen gronden kunnen worden aangevochten bij de Raad. De verblijfsweigering enerzijds en het bevel om het grondgebied te verlaten anderzijds vormen twee verschillende *negotia* die echter middels één *instrumentum* - de bijlage 20 - ter kennis worden gebracht. De eventuele vernietiging van een bevel om het grondgebied te verlaten leidt dan ook niet *ipso facto* tot de vernietiging van de in dezelfde akte opgenomen beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Ter terechtzitting van 25 januari 2017 stelt de advocaat van de verzoekende partij dat de eerste bestreden beslissing wordt gekenmerkt door totale onredelijkheid, daar de samenwoning niet is verplicht bij een gezinshereniging tussen een ascendent en een Belgische referentiepersoon. Deze kritiek kan echter niet in het verzoekschrift worden gelezen. In het verzoekschrift stelt de verzoekende partij immers: *“Het beroep is beperkt tot het onderdeel van de bestreden beslissing dat aan verzoeker het bevel geeft binnen de 30 dagen het land te verlaten”*. Omdat de omkadering van het rechtsgeschil vanaf het begin duidelijk moet zijn afgebakend, op straffe van miskenning van de rechten van verdediging van verweerder, kan niet worden aanvaard dat een beroep dat zich in het verzoekschrift beperkt tot het formuleren van middelen tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, ter terechtzitting, na herformulering van het voorwerp van de vordering, uitgebreid wordt tot de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. In dit verband wijst de Raad ook nog op artikel 39/60 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) die uitdrukkelijk bepaalt dat de procedure schriftelijk is en dat de partijen en hun advocaat ter terechtzitting geen andere middelen mogen aanvoeren dan welke in het verzoekschrift of in de nota uiteengezet zijn.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij stelt verder dat de bestreden beslissing wordt gekenmerkt door totale onredelijkheid.

3.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar enig middel als volgt:

“Als een beroep ingesteld wordt voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig art. 39/2 § 2 van de Vreemdelingenwet - zoals in casu - , komt het aan de Raad toe, in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de overheid die de bestreden beslissing genomen heeft, bij de beoordeling van de aanvraag uitgegaan is van juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit gekomen is.

2. De bestreden beslissing heeft de gezinshereniging geweigerd, omwille van het feit dat verzoeker en zijn partner gedurende enige tijd uit elkaar geweest waren, en verzoeker gedurende die tijd op een ongekend adres verbleef, waardoor ‘er geen onderzoek kon ingesteld worden naar de affectieve en materiële band tussen betrokkene en zijn Belgisch kind’.

Het is een feit dat er, gedurende korte tijd, een scheiding geweest is tussen enerzijds verzoeker, en anderzijds zijn partner en zijn zoontje. Verzoeker en zijn partner zijn echter reeds maanden opnieuw samen, en verzoeker zal een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging indienen.

3. De bestreden beslissing heeft aan verzoeker echter ook het bevel gegeven binnen de 30 dagen het land te verlaten, dit echter zonder rekening te houden met art. 74/13 Vreemdelingenwet.

Art. 74/13 Vreemdelingenwet stelt :

‘Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheids- toestand van de betrokken onderdaan van een derde land.’

De bestreden beslissing waarbij het bevel gegeven werd om het land te verlaten, heeft geen rekening gehouden met het gezins- en familieleven van verzoeker.

De bestreden beslissing vermeldt :

‘Er werd bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het staat betrokkene vrij zich elders te vestigen alwaar hij legaal kan binnenkomen en verblijven of zijn gezinsleven zo in te richten dat moeder en kind in België verblijven en dat betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven en/of het belang van het kind te schenden. Van medische problemen is hier geen sprake.’

Een dergelijke redenering is totaal onzinnig. De bestreden beslissing stelt dat het betrokkene vrijstaat zich elders te vestigen en zijn gezinsleven in te richten zoals hij dit verkiest. Dit wordt door verzoeker niet betwist. Er werd echter aan verzoeker een bevel opgelegd om het land te verlaten, en dit is uiteraard iets helemaal anders, in dit geval is er helemaal geen sprake van een vrije keuze van verzoeker om zijn gezinsleven in te richten zoals hij dit verkiest.

In de bestreden beslissing diende op expliciete wijze gemotiveerd te worden waarom het gezins- en familieleven van verzoeker genegeerd wordt ; nochtans is er dienaangaande geen enkele motivering te lezen : er werd geen enkele overweging gemaakt tussen de verwijderingsmaatregel en het recht op het gezinsleven.

De zogenaamde gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit art. 7 Vreemdelingenwet neemt niet weg dat de D.V.Z. moet rekening houden met internationale verdragen, zoals het E.V.R.M. ; art. 8 E.V.R.M. stelt duidelijk dat iedereen recht heeft op de eerbiediging van zijn gezinsleven ; de bestreden beslissing motiveert allerminst waarom dit hier het geval niet is.

M.b.t. deze problematiek kan verzoeker verwijzen naar het arrest nr. 176.347 dd. 14 oktober 2016 van de R.V.V. (stuk 4).”

3.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het enig middel van de verzoekende partij:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat er op 26 september 2016 een voorstel tot ambtshalve schrapping werd opgemaakt en dat de referentiepersoon sedert 2 juni 2016 op een ander adres staat ingeschreven en dat verzoeker die motieven geenszins betwist. Hij stelt dienaangaande expliciet dat het een feit is dat er een korte tijd een scheiding is geweest tussen hem en zijn zoon. Hij betwist evenmin dat zijn woonplaats op het moment van het nemen van de bestreden beslissing onbekend was, zodat er geen onderzoek kon worden ingesteld naar de affectieve en materiële band tussen hem en zijn Belgisch kind. Hij toont derhalve niet aan als zou verwerende partij op kennelijk onredelijk, dan wel onzorgvuldige wijze tot de thans bestreden beslissing zijn gekomen.

Zijn bewering als zouden hij en zijn partner reeds maanden terug samen zijn en hij aldus een nieuwe aanvraag zal indienen, blijkt geenszins uit het dossier en wordt evenmin gestaafd.

Verzoeker betoogt dat geen rekening werd gehouden met artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, terwijl er expliciet melding wordt gemaakt van die bepaling in de bestreden beslissing, zodat dit betoog in feite faalt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: (...)

Inzake voormeld bepaling en verzoekers gezinsleven wordt gemotiveerd dat het hem vrij staat zich elders te vestigen alwaar hij legaal kan binnenkomen en verblijven of zijn gezinsleven zo in te richten dat de moeder en zijn kind in België verblijven en verzoeker een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven en of het belang van het kind te schenden.

Verzoekers kritiek geeft blijk van een selectieve lezing van voormelde motieven. Er wordt immers in de bestreden beslissing gemotiveerd dat het verzoeker vrijstaat zich elders te vestigen alwaar hij legaal kan binnenkomen en verblijven of zijn gezinsleven zo in te richten dat de moeder en zijn kind in België verblijven en verzoeker een andere verblijfplaats kiest. Die motivering ligt in de lijn van het aan hem afgeleverde bevel om het grondgebied te verlaten, omdat hij niet aan de voorwaarden voldoet om te worden gemachtigd tot verblijf. Geenszins wordt op algemene wijze gemotiveerd dat het verzoeker vrijstaat zijn gezinsleven “in te richten zoals hij dit verkiest”. Het feit dat verzoeker zich niet in België kan vestigen, omdat hij niet aan de voorwaarden zoals bepaald in de vreemdelingenwet voldoet, heeft verder geenszins tot gevolg als zou hij van zijn keuzemogelijkheid ontnomen wordt. Hij kan zich immers met zijn gezin elders vestigen of voor een aparte verblijfplaats opteren.

Uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet blijkt verder geenszins als zou in de bestreden beslissing “expliciet moeten worden gemotiveerd waarom zijn gezinsleven genegeerd wordt”, zodat dit betoog in feite faalt. Bovendien is verzoekers kritiek geenszins ernstig, nu uit de motivering van de bestreden beslissing net blijkt dat rekening werd gehouden met zijn gezinsleven.

Artikel 8 EVRM waarborgt de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht. Doch, artikel 8 EVRM is geen absoluut recht en staat een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 d.d. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 d.d. 30.08.2007).

Artikel 8 EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de verwerende partij een algemene verplichting bestaan om verzoeker te gedogen op het grondgebied, enkel omwille van het feit dat hij een gezinsleven zou hebben. In casu wordt dit gezinsleven bovendien niet bewezen, nu net werd vastgesteld dat verzoeker niet op hetzelfde adres als de referentiepersoon woont en er geen onderzoek kon worden ingesteld naar de affectieve en materiële band tussen hem en zijn Belgisch kind.

De artikelen 40 e.v. van de vreemdelingenwet hebben bovendien tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (zie ook Raad van State nr. 140.105 d.d. 02.02.2005 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 d.d. 30.08.2007).

Verzoeker wist of behoorde te weten dat hij niet op legale wijze in het land kon verblijven indien zijn aanvraag om tot een verblijf van meer dan drie maanden te worden toegelaten werd afgewezen (cf. EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81, 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk).

Verzoeker laat na aan te tonen op welke wijze de correcte toepassing van de vreemdelingenwet een niet-toegelaten inmenging in zijn privé - en gezinsleven zou uitmaken.

De bestreden beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat verzoeker enig verblijfsrecht ontnomen wordt. Onder deze omstandigheden valt de eventuele scheiding van het gezin niet onder de verantwoordelijkheid van de Belgische overheden (EHRM 20 maart 1991, 15.576/89, Cruz Varas/Zweden; RvS 4 maart 2002, nr. 104.270 en cfr. M. VAN DE PUTTE, "Straatsburg gaat vreemd", T.Vreemd.1994, 3-16).

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoeker dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

Verzoeker toont ook niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan ontwikkelen (RvS 28 oktober 2008, nr. 187.393). Hij geeft enkel weer dat het verderzetten van zijn gezinsleven veronderstelt dat hij in België verblijft, doch maakt hiermee niet aannemelijk dat er hinderpalen zouden zijn voor het verderzetten van zijn gezinsleven elders.

Verzoeker laat na in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in zijn familiaal leven zou uitmaken en dat zijn private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS, 12 januari 2005, nr. 139.107). De verwerende partij is derhalve van oordeel dat er geen sprake is van een schending van het artikel 8 EVRM.

Het enig middel is ongegrond."

3.1.3. De verzoekende partij voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Met betrekking tot deze ingeroepen schending wijst de Raad erop dat de materiële motiveringsplicht inhoudt dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de bepaling waar de verzoekende partij eveneens de schending van inroept, namelijk artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

De Raad dient er in dit verband op te wijzen dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet er onder meer op is gericht om de verwerende partij ertoe te verplichten na te gaan of een bestaand gezinsleven op zich geen belemmering vormt voor het nemen van een verwijderingsmaatregel en dit gelet op de hogere rechtsnormen - zoals artikel 8 van het EVRM - die dienen te worden gerespecteerd. Ook artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, dat in de voorliggende zaak werd toegepast, voorziet trouwens dat de gemachtigde van de staatssecretaris slechts een bevel om het grondgebied te verlaten kan afgeven aan een vreemdeling indien "meer voordelige bepalingen in een internationaal verdrag" hiertoe geen hinderpaal vormen.

De verzoekende partij stelt dat de gegeven motivering inzake artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet totaal onzinnig is en dat er niet concreet wordt gemotiveerd waarom het gezins- en familieleven van de

verzoekende partij genegeerd wordt. Zij stelt dat er geen enkele overweging wordt gemaakt tussen de verwijderingsmaatregel en het recht op gezinsleven.

In het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten wordt het volgende gemotiveerd: *“Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken*

Er werd bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het staat betrokkene vrij zich elders te vestigen alwaar hij legaal kan binnenkomen en verblijven of zijn gezinsleven zo in te richten dat moeder en kind in België verblijven en dat betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven en/of het belang van het kind te schenden. Van medische problemen is hier geen sprake”.

Uit deze motivering blijkt dat de verwerende partij weldegelijk een afweging heeft gemaakt in het kader van het gezinsleven van de verzoekende partij en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij stelt dat deze motivering niet logisch is daar er wordt gesteld dat zij vrij is om zich elders te vestigen en haar gezinsleven zelf in te richten maar zij ook wordt bevolen om het grondgebied te verlaten. Dit zijn tegengestelde motieven volgens de verzoekende partij aangezien zij helemaal geen vrije keuze heeft bij een bevel.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Uit het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten blijkt dat het bestaan van een gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM, niet wordt betwist. Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven. De Raad wijst er in dit verband voorts op dat artikel 8 van het EVRM niet kan worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen. Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM. Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 106-107). In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hindernissen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

De verzoekende partij gaat met haar kritiek er helemaal aan voorbij dat in de motieven van het bevel wel degelijk rekening is gehouden met haar gezinsleven. Bovendien wordt er niet louter gesteld dat de verzoekende partij de vrijheid heeft om haar gezinsleven zelf in te richten. Er wordt immers gemotiveerd dat het de verzoekende partij vrij staat om zich elders te vestigen waar zij wel legaal kan binnenkomen en verblijven of het gezinsleven in te richten zodat de partner en het kind in België verblijven, terwijl zij een andere verblijfplaats heeft. Er blijkt aldus niet dat het gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar partner betwist wordt door de gemachtigde van de staatssecretaris. Voorts blijkt ook dat de bestreden beslissing een belangenafweging inhoudt die niet *in concreto* betwist wordt door de verzoekende partij in het verzoekschrift. De verzoekende partij beperkt zich tot de stelling dat het

gegeven dat zij een bevel om het grondgebied te verlaten krijgt, haar keuze beperkt om zich elders te vestigen. Met deze kritiek maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM kennelijk onredelijk is, nu het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat, waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27) en de verzoekende partij nalaat om *in concreto* te motiveren van de bestreden beslissing te weerleggen.

Er blijkt – los van het gegeven dat arresten van de Raad geen precedentenwerking hebben – ook niet dat de thans voorliggende feiten gelijkaardig zijn aan de feiten die aanleiding gaven tot het arrest van de Raad waarnaar de verzoekende partij verwijst in het verzoekschrift.

Er wordt geen schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, en meer specifiek inzake het gezinsleven, aannemelijk gemaakt. Hieruit volgt dat artikel 8 van het EVRM, dat het recht op een gezins- en familieleven waarborgt, ook niet wordt geschonden, gelet op het feit dat de verzoekende partij geen afzonderlijke grieven heeft ontwikkeld inzake haar privéleven.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat het bestreden bevel is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Een schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 8 van het EVRM blijkt evenwel niet. Evenmin maakt de verzoekende partij aannemelijk dat het bestreden bevel kennelijk onredelijk is.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS